

Ehtaa iskelmäkantria

**JORE SILTALA:
POLTE VERESSÄ**

OLEN useaan otteeseen ihmetellyt miksi menestyvien viihdeorkesterien laulusolistit lähes järjestään jossain vaiheessa uraansa haluavat tehdä soololevyn. Jorma "Jore" Siltala on pitkän linjan viihdeorkesterin, Ässien, keulahahmo ja toinen laulusolisti ja nyt hän liittyy sooloilijoiden sankaan joukkoon. Joukkoon joka on nimekäs. Etsimättä tulee mieleen Souvarit -yhtyeen Lasse Hoikka ja Yölintu-yhtyeen Simo Silmu. Soololevyjen teon taustalla ei heidän kohdallaan, kuten ei Jore Siltalankaan, ole kysymys ero bändistä ja soolouran tekeminen.

Kysymys kuuluukin: Miksi? Onko soololevyillä oleva musiikki sitten niin erilaista kuin heidän keikoilla esittämänsä bändin repertuaari? No ei todellakaan ole. Kuten Lasse Hoikka jossain radiohaastattelussa sanoi, joutuu Souvarit heittämään bändin keikoilla myös solistin soololevyn musiikkia, eikä mitenkään vastentahtoisesti.

Mitenkä Ässien kanssa lienee, mutta on tämän Jore Siltalan soololevyn musiikki kuitenkin huomattavastikin erilaisempaa kuin yhtyeen omilla levyillä oleva musiikki.

JORE SILTALA käyttää soololevyn sävellystuotannosta nimitystä Suomi-kantri, mutta minäpä lanseeraankin musiikille aivan oman kategorianimikkeen, eli iskelmäkantrin. Siihen genreen voisi kuulua myös tämän levyn tuotannon lisäksi vaikkapa "Rekkamies" Matti Eskon tuotanto.

Matti Eskoon erona on se että Jore Siltala on säveltänyt kaikki kiekon biisit ja sanoittanutkin puolet raidoista. Iskelmäkantrista hyvänä esimerkkinä sävellyksenä voisi olla vaikka letkeästi kulkeva ralli "Ei käy",

Kantrimies Jore Siltala. Kuva: Silturecords

johon vierailevana sanoittajana Jorma Toiviainen on ideoinut tutulla ja turvallaisella tavalla kantrikliseisen aiheen. Samoin kuin levyn nimikappaleeseen "Polte veressä", joka myös rullaa kivasti kantrihengessä ja artisti on myös biisin tuotannossa ja sovituksessa onnistunut mallikkaasti.

SILTALA on todellakin tuottanut koko levyn ja sovittanut kaikki pitkäsoiton raidat. Voidaan siis hyvällä syyllä tämän taiteilijan ensimmäisen soololevyn olevan aivan tekijänsä kuuloinen.

On vain niin vaikea kuunnella tätä kiekkoa siltä kannalta, että kyseessä on todellakin soololevy kun Jore on säveltänyt kaikki äänitteiden biisit ja tietty sävellystyylit ja frankeeraukset biiseissä ovat niin selvästi kuultavissa.

Hyvänä esimerkkinä "Kun mä kuljen luokses sun" -raitta, jonka voisin vaikka vanhoa kuulleen aiemmin Ässien kokoomalevyiltä. Se ei tietenkään pidä paikkaansa, mutta sävelkulut ovat niin tuttuja ja

tunnustettuja, ettei säveltäjästä jää epäselvyyttä. Ei silmä, että se olisi paha asia.

MUTTA palataanpa sitten jutun alkuun ja perimmäiseen kysymykseen. Miksi keksiä pyörä uudestaan? Nimittäin suurin osa tämän sooloilun lauluista istuisi ilman suurempia sovittamisia Ässien keikkaohjelmistoon. Kuten moitteetta rullaava "Repa-leinen kuu" jossa kantrimeininki on rytmityksessä ja sehän kulkee kivasti. Tausta kuorosta plussaa.

Kantrimeininki jää mielestäni kuitenkin jotenkin vaisuksi koko levyllä ja ei sitä sanoituksissa muuksi muuteta.

Olisin kaivannut levyllä esimerkiksi iskelmäkantrihengessä sävellettyä rivitanssibiisiä, jos sellaiseksi ei voi laskea kipaletta "Taskut tyhjinä", kun en hallitse kyseistä tanssilajia, kuten en mitään muutakaan.

Pähkinänkuoressa voi vain todeta tosiasian: jos pidät Ässien musiikista, pidät myös tästä levystä. Hivenen eri mausteilla maustettuna.

Tuomo "Tommi" Mäkelä